

der da Spørgsmaal om, hvor stor en Differens der er paa Kurven paa Obligationer, naar Laanene skulle indløses, og den Gang, da Laanet blev optaget i 1893. Der var da nogen Mening i Forholdet, men saaledes ganske paa Slump, hen i det blaa, at kræve 0,16 pCt. mere, end man selv svarer, forstaar jeg ikke; jeg savner enhver rationel Begrundelse af dette Forhold. Hvad angaar Vædringsforslaget Nr. 3, da skal jeg ikke komme tilbage dertil, thi den højtærede Finansminister og den ærede Ordfører ere jo enige om ikke at ville tage imod det. Der er fremsat, hvad der kan tale til Forsvar derfor, og dermed maa det jo være nok.

Maa jeg gøre en Bemærkning til det ærede Medlem for Odense Amts 3dje Valgkreds (Berntsen). Det ærede Medlem sagde med megen Kraft, at det var en stor Uretfærdighed, der øvedes ved dette Forslag, idet man ikke vilde lade Pengene komme de Kommuner til gode, som laa uden for den Flamme, der dannevedes ved Fernbaneloven, som vedtoges afvigte Maj Maaned, og det ærede Medlem har fuldstændig Ret deri. Men naar det ærede Medlem siger: Vi maa endnu en Gang søge i Finansudvalget at faa Finansministeren til at gaa ind paa en rimeligere Ordning, altsaa til at gaa bort fra denne store Uretfærdighed, der er til Stede, er jeg tilbøjelig til at sige til det ærede Medlem: Led os ikke ud i Fristelse! Thi hvis vi fulgte det ærede Medlems Raad, skulde vi faa at høre, hvorledes det vilde komme til at lyde fra den ærede Ordfører. Det vilde da hedde, at vi vilde lægge Forslaget Hindringer i Vejen, stille noget op, som blev erklæret for uantageligt baade ved 1ste Behandling, ved Konferencen med Ministeren og nu ved 2den Behandling. Det kan ikke nytte, at vi nu prøve paa at rejse dette Spørgsmaal og bryde Forslagets Kammer, som vi ikke have villet bryde, fordi vi føle, at vi staa under disse sørgelige Forhandlingsvilkkaar, som dette Ting har skabt, og som det ærede Medlem selv har været med til (Afbrydelse). Ja, maaste han var frabærende, saa er det jo en anden Sag. Under disse Forhold siger jeg: Led os ikke i Fristelse! Thi der vilde da komme en saadan Skulle fra den ærede Ordfører, som blev meget værre end den, han Gang efter Gang har øst ud over det ærede Medlem fra Ringløbing (S. C. Christensen). Jeg vil blot slutte med at sige over for det ærede Medlem fra Alsens (Berntsen): At græde for Dommeren er for sent at græde. Vilde det ærede Medlem have gjort det, skulde han have gjort det ved Statslaanslovens 1ste, 2den eller 3dje Behandling.

Berntsen: Jeg græder jo ikke, jeg fremsætter kun stilfærdig og rolig mine Bemærkninger og Indvendinger, og naar det ærede Medlem henviser mig til, at jeg skulde have støttet ham og hans Meningsfæller, da de ved Statslaansloven ønskede at knytte Spørgsmaalet om Pengenes Anvendelse til den nævnte Lov, saa vil jeg sige, at den Erfaring, jeg har gjort siden den Forhandling, viser, hvor uflogt det vilde have været at følge det ærede Medlem og knytte denne Sag til Loven om Statslaanet, thi det vilde have været en kærkommen Grund til at begrave Statslaansloven, saa at den ikke vilde være kommen ud til December Termin. Det er ganske sikkert. Det var mig klart, den Gang vi behandlede Loven om Statslaanet, at naar man knyttede Spørgsmaalet om Pengenes Anvendelse til den, vilde der optaa saa mange Spørgsmaal, som vilde lægge denne Sag Hindringer i Vejen; dels Spørgsmaal om, hvilke Kommuner der maatte faa Del i disse Udlaan, og dels hvilke Vilkkaar der skulde gælde med Hensyn til Renter og Afdrag. Jeg beklager derfor ikke, at jeg ikke fulgte det ærede Medlem og hans Meningsfæller den Gang; Erfaringen viser mig netop nu under denne Sags Behandling, hvor urigtigt det var af de Herrer, at de den Gang vilde knytte de to Ting sammen. Det, der var Hovedsagen, var, at man kunde optage Statslaanet paa billige Vilkkaar, for at man kunde kaste saa store Pengebeløb som muligt til en lav Rente ind paa Pengemarkedet og derved bidrage til en Nedsættelse af Renten, og det har ogsaa vist sig ved de Konverteringer, der ere foretagne af Kreditforeningerne siden da, at Statslaanet for saa vidt har gjort sin Nytte. Naar det ærede Medlem anvender et Led af sit Fader-
vor over for mig og siger: „Led os ikke i Fristelse“, saa vil jeg sige til det ærede Medlem, at jeg tror ikke, jeg behøver at lede ham i Fristelse, thi han er jo selv villig til at gaa i Fristelse. Det ærede Medlem gør jo alt, hvad han kan for at udæste den ærede Ordfører i Debatten. Jeg kan derfor ikke af Hensyn til, at det ærede Medlem skulde blive ubjæst for Fristelse eller for at faa „en Skulle“, som han kaldte det, af den ærede Ordfører, undlade at gentage min Anmodning til den højtærede Minister og til den ærede Ordfører om endnu en Gang at tage det Spørgsmaal under velvillig Overvejelse, da jeg ikke kan indse, at det er retfærdigt kun at ville give enkelte af Landets Kommuner Afgang til at nyde godt af disse Laan. Den ærede Minister siger, at Laanet vil fuldstændig blive anvendt til de Kommuner, der i Fremtiden vilde bygge Baner. Men det fore-